

i den 4-dobbelte Tid. Det er en ualmindelig skarp Bestemmelse. Vi bekæmpede i sin Tid almindelig Fangekost i denne Lov. Nu staar det der en Gang, og jeg skal ikke insistere paa en Forandring i saa Henseende. Men naar man har saa strenge Bestemmelser om Bidragspligten, bør man ogsaa have det Korrektiv, at naar uforskyldt Fattigdom er Grunden til Bidragenes Udebliven, bør den fritage for Afsoning. Den Motivering, hvormed Bestemmelsen bibeholdtes her, var jo ogsaa den, at naar man havde de strenge Bestemmelser, maatte man have en Bestemmelse om, at Bidragspligten kunde bortfalde under de særlige Forhold. Jeg beklager derfor, at den er gaaet ud.

Med disse Bemærkninger anbefaler jeg Forslaget til videre Behandling her. Jeg vil gerne se de Forandringer, jeg her har paapeget, gennemførte, og jeg vil haabe, det maa lykkes at overbevise det andet Ting om, at i den Henseende var det Folketinget, som havde det rigtigste og bedste Syn paa, hvorledes denne Sag skulde fremmes.

Deutzer: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til de Bemærkninger, der allerede ere fremsatte navnlig af den ærede Ordfører og skal derfor ikke opholde det høje Ting ret længe. Det har glædet mig at se, at Meningerne paa dette Omraade have kunnet mødes saa meget, som sket er, efter at Lovforslaget er kommet tilbage til dette Ting. Men jeg skal ikke nægte, at jeg ligesom de foregaaende Talere gerne havde set, at man kunde komme hinanden endnu nærmere paa visse vigtige Punkter, og for saa vidt det skulde være Meningen, at Lovforslaget skal i et Udvalg her i Tinget, vilde jeg ønske, at man kom de Tanker, som Folketinget tidligere har fremsat, en lille Smule nærmere ind paa Livet. Det er navnlig med Hensyn til Tilsynet med uægte Børn, jeg kunde ønske, at man forsøgte, om det ikke var muligt at indføre en noget større Garanti, end man for Tiden har, og som man vil faa efter Lovforslaget i Landstingets Affattelse.

Endvidere synes jeg, man kunde prøve paa at komme lidt nærmere Folketingets Affattelse i Henseende til de uægte Børns Arveret efter Faderen. De have jo Arveret efter Moder og mødrene Frænder ligesom Ægtebørn, og det staar for mig saaledes, at man allerede derved, at man har givet det uægte Barn og dets Moder Ret til at faa Underholdsbidrag i Barnefaderens Dødsbo, altsaa efter hans Død, i

Princippet har anerkendt Arveretten, for hvorledes man end vender og drejer Sagen, kan man ikke nægte, at den tvungne Arverets Begrundelse overhovedet for en stor Del maa søges i den tvungne Forsørgelsespligt, som paahviler Forældrene og lige saavel paahviler dem overfor uægte Børn som overfor Ægtebørn. Jeg vilde derfor ønske, at man kunde komme lidt ind paa dette Spørgsmaal, men jeg kan jo ikke skjule, at jeg ikke anser det for en videre praktisk Bestemmelse. Jeg tror, at det kun i de færreste Tilfælde vil faa nogen praktisk Betydning, om man tillægger det uægte Barn Arveret efter Faderen eller ikke.

Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa et Punkt, der allerede er berørt af foregaaende ærede Talere. Da Forslaget forlod Folketinget, fandtes der i det en Bestemmelse, som den sidste ærede Taler omtalte, nemlig at man ikke maatte skride til Afsoning af Underholdsbidrag, naar Ikke-Betalingen af det var foraarsaget ved Faderens uforskyldte Fattigdom. Dette var en gammel Bestemmelse, det var ikke noget nyt, vi satte ind; allerede Frederik VI indførte denne Bestemmelse, som er overmaade rimelig og naturlig. Det kan jo dog i de mange Afsoningssager ikke være Øjemedet at tage Hævn over Faderen, fordi han ikke kan betale, men kun — saaledes som ogsaa Frederik VI udtrykte sig — at man, hvis vedkommende f. Eks. paa Grund af Drukkenskab eller Dovenskab ikke gør sig Ulejlighed med at skaffe Underholdsbidrag, i dette Tilfælde tilføjer ham Straf. At straffe Faderen, fordi han paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed eller andet uforskyldt Uheld er ude af Stand til at yde Bidrag, syntes den højsalige Konge ikke var retfærdigt, og jeg deler ganske hans Anskuelse her. Jeg vil om dette Punkt bemærke, at efter at Forslaget er kommet tilbage fra Landstinget uden den Bestemmelse, vi havde indsat her om Udeladelse af Afsoning af Underholdsbidrag, naar det er uforskyldt Fattigdom, som er Aarsag til Ikke-Betalingen, er det egentlig ganske uklart, hvad der bliver gældende Ret, for den Bestemmelse af Frederik VI var ikke nogen Lov, men en Befaling, han som Administrationens øverste Hoved — han var jo baade Lovgivningens og Administrationens øverste Hoved — gav til Amtmændene, og hvori han paalagde dem i hvert enkelt Tilfælde nøje at undersøge Forholdene og, naar de fandt, at der ikke var nogen Brøde, ikke at anvende Straf. Det er mig egentlig ganske